

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 11 listopada 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Employment Tribunal Birmingham – Zjednoczone Królestwo) – Kathleen Greenfield/The Care Bureau Ltd

(Sprawa C-219/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Porozumienie ramowe w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin — Organizacja czasu pracy — Dyrektywa 2003/88/WE — Prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego — Obliczanie wymiaru urlopu w przypadku zwiększenia wymiaru czasu pracy — Wykładnia zasady pro rata temporis)

(2016/C 016/09)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Employment Tribunal Birmingham

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kathleen Greenfield

Strona pozwana: The Care Bureau Ltd

Sentencja

- 1) Klauzulę 4 pkt 2 Porozumienia ramowego w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin, zawartego w dniu 6 czerwca 1997 r., znajdującego się w załączniku do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), zmienionej dyrektywą Rady 98/23/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r., oraz art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że w przypadku zwiększenia wymiaru czasu pracy pracownika państwa członkowskie nie są zobowiązane przewidzieć, iż wymiar już nabytego i ewentualnie już wykorzystanego prawa do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego zostaje ponownie obliczony z mocą wsteczną stosownie do nowego rytmu pracy owego pracownika. Należy jednakże dokonać nowego obliczenia dla okresu, w którym pracownik zwiększył swój wymiar czasu pracy.
- 2) Klauzulę 4 pkt 2 rzeczonego porozumienia ramowego i art. 7 dyrektywy 2003/88 należy interpretować w ten sposób, że obliczenia wymiaru corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego należy dokonywać w oparciu o takie same zasady niezależnie od tego, czy chodzi o obliczenie wysokości ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany coroczny płatny urlop wypoczynkowy w przypadku zakończenia stosunku pracy, czy o obliczenie salda corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego w przypadku pozostania przez pracownika w stosunku pracy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria – Hiszpania) – Tecom Mican SL, José Arias Domínguez

(Sprawa C-223/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Doręczanie dokumentów sądowych i pozasądowych — Pojęcie „dokumentu pozasądowego” — Dokument prywatny — Skutki transgraniczne — Funkcjonowanie rynku wewnętrznego)

(2016/C 016/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Tecom Mican SL, José Arias Domínguez

Sentencja

- 1) Artykuł 16 rozporządzenia (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych („doręczanie dokumentów”) oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „dokumentu pozasądowego”, o którym mowa w tym przepisie, obejmuje nie tylko dokumenty sporządzone lub poświadczone przez organy władzy publicznej lub urzędników państwowych, ale także dokumenty prywatne, których formalne przekazanie ich adresatowi mającemu miejsce zamieszkania lub siedzibę za granicą jest niezbędne do wykonywania, udowodnienia lub ochrony prawa, bądź roszczeń w sprawach cywilnych lub handlowych.
- 2) Rozporządzenie nr 1393/2007 należy interpretować w ten sposób, że doręczenie dokumentu pozasądowego zgodnie z ustanowionymi przez to rozporządzenie zasadami jest dopuszczalne nawet wtedy, gdy pierwsze doręczenie tego dokumentu zostało już dokonane przez wnioskodawcę drogą przekazania nieprzewidzianą przez wspomniane rozporządzenie lub za pomocą innego, ustanowionego przez to rozporządzenie sposobu przekazywania.
- 3) Artykuł 16 rozporządzenia nr 1393/2007 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy przesłanki zastosowania tego przepisu są spełnione, nie trzeba każdorazowo sprawdzać, czy doręczenie dokumentu pozasądowego wywołuje skutki transgraniczne i jest niezbędne do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 listopada 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg – Niemcy) – Roman Bukovansky/Finanzamt Lörrach

(Sprawa C-241/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Umowa między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony w sprawie swobodnego przepływu osób — Związek między tą umową i dwustronnymi konwencjami zapobiegającymi podwójnemu opodatkowaniu — Równość traktowania — Dyskryminacja ze względu na przynależność państwową — Obywatel państwa członkowskiego Unii Europejskiej — Pracownicy przygraniczni — Podatek dochodowy — Podział kompetencji podatkowej — Miejsce opodatkowania — Przynależność państwowa)

(2016/C 016/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Roman Bukovansky

Strona pozwana: Finanzamt Lörrach